

jydske Landsdele, der genforenes med det gamle Kongerige, vil kunne blive et fælles Arbejde til Gavn, til Fremgang for vort Folk og vort Land.

Borghjerg: Det høje Ting vil forstaa, at jeg ved denne Lejlighed ikke ønsker at opholde mig ved den formelle Uregelmæssighed, der ligger i, at dette Lovforslag behandles efter de sønderjydske Lovforslag, skønt det dog er Grundlaget for dem, heller ikke ved de statsretlige Betæneligheder, der kan rejses baade ved Behandlingen af de sønderjydske Lovforslag og ved Behandlingen i dette Øjeblik af Indlemmelseslovforslaget. Vort Partis højtæredede Formand, Hr. Stauning, har ved Indledningen til de sønderjydske Lovforslags Behandling gjort disse Betragtninger gældende. Jeg kan slutte mig dertil. Jeg vil i det nuværende historiske Øjeblik kun dvæle ved det dybe, varige Indhold af dette Lovforslag, der bekræfter og fastslaaer Danmarks nye Grænse, hele det danske Folks Genforening, (Afbrydelse: Hele?) ... Danmarks nye Grænse draget efter Nationalitetsprincippet paa Grundlag af Folkenes Selvbestemmelsesret, saaledes som den gav sig Udslag ved Afstemningen. Der blev fra en enkelt Side rystet paa Hovedet, da jeg talte om hele det danske Folks Genforening. Maa jeg sige, at det er vistnok omkring 5 Aar siden, jeg havde Lejlighed til fra dette Tings Talerstol at gøre mig til Tolk for det Haab, som jeg mente, og med Rette mente, levede i alle danske Hjertes om alle Danskes Genforening. Saaledes lød mine Ord, og de kunde den Gang ikke lyde anderledes, det var i Krigens første Aar. Naar et saadant Spørgsmaal rykker en nærmere paa Livet, naar de store Idealer skal til at virkeliggøres, rejser der sig en Mængde praktiske Spørgsmaal, der ikke er til at komme udenom. Saa ser man Enkeltheder, som man umuligt kan se, naar man kun har et Ideål straalende for Øjet. Selvfølgelig er Maalet alle Danskes Genforening, men naar en Grænse skal drages gennem et nationalt blandet Land, kan det ikke være anderledes, end at der maa blive nogle paa den ene Side og nogle paa den anden. Det er ikke menneskeligt muligt, det er ikke nationalt muligt at drage en Grænse paa anden Maade. Det viste sig ogsaa, saa snart vi kom ind paa Livet af Gennemførelsen af det Ideål, som over et halvt Aarhundrede foresvævede det danske Folk: hele den danske Nations Genforening. Naar nogle enkelte Danske lever i det sydlige Angel eller

nede i Byen Slesvig, saa er det umuligt at faa dem med til Danmark, medmindre den Ret, som vi derigennem vilde gøre mod de enkelte Danske, fulgtes af en Uret mod de Tusinder af en anden Nation. Det er ganske klart. Og hvor skulde man i det hele taget holde op, hvis man vilde have hver eneste Dansk i hele Verden med ind under den danske Stats Grænser? Det lader sig jo ikke gøre. Den Grænse, der her er draget, er draget i nøje Overensstemmelse med det, vi alle var enige om her i Rigsdagen gennem vor Beslutning af 23. Oktober 1918. Den er saa god og retfærdig og dermed varig, som den efter Omstændighederne kunde blive. Jeg tror, det er en fuldgod, retfærdig og varig Grænse.

Ogsaa jeg og mine Meningsfæller er de allierede Magter taknemmelige for denne Løsning. Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme ind paa det mægtige og frygtelige Problem om Verdenskrigen, om den kunde være undgaaet, om ikke, som mange af os, alle vi Demokrater, alle vi Socialister og alle vi Fredsvenner i alle Lande haabede, de endnu uløste nationale Spørgsmaal kunde være løst paa en anden og bedre Maade end gennem en Krig. Det skal jeg ikke ved denne Lejlighed komme ind paa, men kun sige, at hvad der mislykkedes denne Gang, hvad der endnu ikke havde vokset sig tilstrækkelig mægtigt i Sindene rundt omkring i Landene og i Landenes Politik, det haaber vi paa kan vokse sig tilstrækkelig mægtigt i Fremtiden. Vi opgiver ikke Haabet derom, og vi fortsætter vor Virksomhed derfor. Men da Krigen var sluttet, besluttede de allierede Magter, der havde sejret, i Overensstemmelse med det danske Folks enstemmig gennem dets lovlige Rigsdag udtalte Villie og i Overensstemmelse med den sønderjydske Befolknings egen Villie, at lægge til Grund for det slesvigske Spørgsmaals Løsning det Princip, som vi fra vor Side alle Dage havde været Talsmænd for, det Princip, som Præsident Wilson havde gjort sig til Tolk for, det Princip, som baade de besejrede og Sejrherrerne anerkendte i 1918. Det sønderjydske Spørgsmaals Løsning er nu gennemført i Overensstemmelse med dette Princip, paa Grundlag af Folkenes Selvbestemmelsesret. Derfor er vi de allierede Magter dybt og varigt taknemmelige, og jeg følger til: Hvis dette Princip, hvis denne store Idé om de nationale Spørgsmaals Løsning i Overensstemmelse med den nationale Idé, som et Aarhundrede foresvævede Folkene, med Af-